

از شعله ور کردن آتش جنگ خودداری کنید

جنگ برای اکثریت اهالی فاجعه آفرین و برای اقلیت لاشخوران جنگی ارمغان آور

ننگ و نفرت بر جنگ افروزان و جنایتکاران جنگی گسترده ترو مستحکمتر باد همبستگی اکثریت اهالی جامعه بمثابه قربانیان جنگ آمریکا-اسرائیل و ایران و جنگ چهل اندی ساله اقلیت در قدرت حکومت اسلامی در ایران

- ما را به خاطر بیاور: به یاد جاویدنامان حمله به کوی دانشگاه تهران
- پنجمین روزتجمع اعتراضی جمعی از اهالی هویزه نسبت به بیکاری و وعده های توخالی مسئولان مقابل ساختمان فرمانداری
- ادامه اعتراضات دانشجویان تحصیلات تکمیلی دانشگاه آزاد کشور نسبت به حضوری شدن امتحانات با تجمع دربندرعباس مقابل استانداری هرمزگان
- بانک مرکزی تورم نقطه به نقطه خرداد ماه را 83/1 درصد و تورم سالانه در خرداد ماه را 57/7 به درصد اعلام کرد
- نامه سرگشاده دبیر شورای صنفی دانشکده حقوق دانشگاه بهشتی به حسین سیمایی صراف، وزیر علوم و عضو هیئت علمی این دانشکده
- درسوگ ستایش
- عفوبین الملل:
- بی توجهی به کشتارهای پس از اعتراضات ژانویه، خطر وقوع جنایت های بیشتر را افزایش می دهد
- اعتصاب معلمان گابن وارد مرحله ای تازه شد؛ مقاومت در برابر یک دهه انجماد دستمزدها

- کارگران خدمات شهری بیرمنگام؛ بیش از یک سال اعتصاب در برابر کاهش دستمزد و حذف مشاغل

*ما را به خاطر بیاور: به یاد جاویدنامان حمله به کوی دانشگاه تهران

به یاد فرشته علیزاده (دانشجوی دانشگاه الزهرا)، سعید زینالی، عزت ابراهیم‌نژاد و دیگر دانشجویانی که در حمله نیروهای سرکوب به کوی دانشگاه تهران در ۱۸ تیر ۱۳۷۸ کشته یا بطور قهری مفقود شدند.

ما را به خاطر بیاور!

ما را که تازه جوانانی بیست و دو ساله بودیم؛

شور عشق در سینه داشتیم و

پیش از آن که عاشق شویم

سینه بر خاک سوده

مردیم.

به قلم جاویدنام عزت ابراهیم‌نژاد

برگرفته از کانال صنف مستقل دانشجویان بهشتی

*پنجمین روزتجمع اعتراضی جمعی از اهالی هویزه نسبت به بیکاری و وعده های توخالی مسئولان مقابل ساختمان فرمانداری

روز چهارشنبه 17 تیر، فیلمی از تجمع اعتراضی روز جمعه 12 تیر برای پنجمین روز متوالی، جمعی از اهالی هویزه مقابل فرمانداری این شهرستان در استان خوزستان برای اعتراض به بیکاری و وعده های توخالی مسئولان از جمله فرماندار در شبکه های اجتماعی منتشر شد.

***ادامه اعتراضات دانشجویان تحصیلات تکمیلی دانشگاه آزاد کشور نسبت به حضوری شدن امتحانات با تجمع دربندر عباس مقابل استانداری هرمزگان**

روز چهارشنبه 17 تیر، اعتراضات دانشجویان تحصیلات تکمیلی دانشگاه آزاد کشور نسبت به حضوری شدن امتحانات با تجمع دربندر عباس مقابل استانداری هرمزگان ادامه پیدا کرد.

***بانک مرکزی تورم نقطه به نقطه خرداد ماه را 83/1 درصد و تورم سالانه در خرداد ماه را 57/7 به درصد اعلام کرد**

۳. گزارش‌هایی مبنی بر اعمال فشار و مداخله اداره کل حراست در روند رسیدگی به پرونده‌ها با هدف جلوگیری از صدور آرای برائت برای برخی دانشجویان؛

و نیز گزارش‌هایی از طولانی شدن غیرمتعارف فرآیند رسیدگی که در عمل می‌تواند موجب محرومیت دانشجویان از حضور در امتحانات پایان ترم و تحمیل آثار تعلیق، بدون صدور حکم انضباطی، گردد.

پس از آن از سیمایی صراف درخواست گردیده موضوعات اخیر توسط هیاتی مستقل و بی‌طرف مورد بررسی قرار گیرد و در صورت احراز هرگونه تخلف، نسبت به اعاده حقوق دانشجویان و برخورد قانونی با عوامل آن اقدام مقتضی صورت پذیرد. همچنین تا پایان فرآیند رسیدگی، از هر اقدامی که موجب تضییع حقوق آموزشی دانشجویان، به ویژه محرومیت آنان از حضور در امتحانات پایان ترم، می‌شود جلوگیری به عمل آید؛ چرا که آثار چنین تصمیماتی، حتی در صورت صدور رأی برائت، گاه جبران‌ناپذیر خواهد بود.

صنف مستقل دانشجویان بهشتی

***درسوگ ستایش**

معصومه باقری / معلم

نمی‌دانم از کجا بگویم. از ردیف اول کلاس که دیگر «ستایش» را ندارد؟ از دندان‌های مرواریدی و خنده‌هایی که تمام فضای کلاس را روشن می‌کرد؟ ستایش برای من فقط یک دانش‌آموز نبود؛ او نبض شادی کلاس من بود. همیشه نیمکت اول می‌نشست. اگر یکبار چیزی می‌گفتم، با جان‌ودل می‌شنید و

تکرار میکرد. مدتی که مدارس به شیوه مجازی برگزار میشد، ستایش عزیزم راس ساعت ۷ ونیم صبح حضورش را با گفتن سلام، صبح بخیر اعلام می کرد و در انجام تکالیف درسی فعال بود. مادرش را فقط در مراسم تشییع او دیدم، وقتی برای او گریه می کردم، اشکهایم را بامحبت پاک می کرد و می گفت: «ستایش از گریه بدش می آمد، دوست داشت بخندد.» من حالا مانده ام با آن تصویر لبخندهایش و سه خواهر کوچک دستگوش که باید جای خالی او را در این خانه تحمل کنند. وقتی مادرش مرا در آغوش گرفت و از علاقه ی ستایش به معلم هایش گفت، تمام غرورم فرو ریخت. شرم کردم از اینکه ما معلم ها، پشت دیوارهای بلند کتاب و نمره پنهان شده ایم و ستایش ها، در سکوت ما و پشت آن حجب و حیای دخترانه شان، تنها مانده اند.

اما حقیقت این است که مسجد سلیمان، دیگر تاب خودکشی دانش آموزان را ندارد. مگر می توان از ستایش نوشت و «پردیس باقری» را در مدرسه روستای هفت شهیدان از یاد برد؟ پردیس هم دانش آموزم بود سال ها پیش در کلاس هشتم، غریبانه پر کشید. بقدری قابل اعتماد بود و خط زیبایی داشت که گزارش های هفتگی را کم کم می نوشت. مگر می توان آرام گرفت وقتی به یاد «عاطفه» در مدرسه رضوان می افتم که او نیز قربانی بی توجهی های ما شد؟ عاطفه ی زیبا و مهربان دانش آموزی که به جرم عشق، هدف گلوله ی ناجوانمردانه ی عمویش قرار گرفت. ما شاهد پرپر شدن این گل ها در سکوت مطلق هستیم.

خطاب به مسئولان آموزش و پرورش می گویم: تمرکز این سیستم نباید تنها روی آمار معدل و تمام کردن کتاب باشد کی می خواهید بفهمید وقتی روح دانش آموز در التهاب است، وقتی دغدغه هایی دارد که سقف آرزوهایش را کوتاه کرده، کلمه ی «درس» وارد گوشش نمی شود؟

چرا معلم های ما را تبدیل به ماشین انتقال اطلاعات کرده اید؟ من معلم، وقتی می بینم بچه ام حالش خوب نیست، درس را تعطیل می کنم. کتاب را می بندم و می نشینم پای حرف هایش. معلم باید مثل مادر، رازدار بچه ها باشد، نه اینکه راز دل زخمی شان را به مدرسه یا خانواده فاش کند.

خواهش من این است:

۱. مدرسه باید محیطی شاد باشد، نه یک پادگان آموزشی و برنامه های تفریحی باید واقعی باشد، نه صرفا برای رفع تکلیف خوشامد مسئولان

۲. آموزش و پرورش موظف است در هر مدرسه، هفته ای چند ساعت، روان شناس و مشاور متخصص و امین مستقر کند. کسی که دانش آموز به او اعتماد کند، نه کسی که ترس فاش شدن اسرارش، سکوت را بر او تحمیل کند. از آنجایی که فقر اقتصادی خصوصا فرهنگی در مسجد سلیمان بیداد می کند، برای آگاهی رسانی و افزایش دانش خانواده ها، کلاسهای رایگان روان شناسی در مدارس این شهر برگزار شود.

مسئولان محترم! برای دیدن چهره ی غمگین دانش آموز، نیازی به مدرک دکترای نیست؛ فقط کمی انسان بودن کافی است. پیش از آنکه ردیف اول کلاس هایمان دوباره خالی شود، فکری برای جان دانش آموزان بکنیم. ستایش، پردیس و عاطفه رفتند، اما این راه رفته، نباید ادامه دار باشد.

اخبار مندرج لزوماً مواضع شورای هماهنگی تشکل‌های صنفی فرهنگیان ایران را منعکس نمی‌کند و صرفاً جهت اطلاع رسانی است.

***عقوبین الملل:**

بی‌توجهی به کشتارهای پس از اعتراضات ژانویه، خطر وقوع جنایت‌های بیشتر را افزایش می‌دهد

شش ماه پس از خیزش مردمی ژانویه 2026 در ایران، زمانی که نیروهای امنیتی برای سرکوب اعتراضاتی که خواستار کرامت، آزادی و پایان نظام جمهوری اسلامی بودند، در اقدامی بی‌سابقه دست به کشتار گسترده و غیرقانونی زدند و در فاصله 8 تا 9 ژانویه 2026 هزاران معترض و رهگذر را کشتند، دینا الطحاوی، معاون مدیر منطقه‌ای خاورمیانه و شمال آفریقا در سازمان عفو بین‌الملل، گفت:

«شش ماه پس از آنکه نیروهای امنیتی ایران به‌طور غیرقانونی هزاران مرد، زن و کودک را در سراسر کشور طی دو روز کشتند، ناتوانی جامعه بین‌المللی در اتخاذ اقدامات مؤثر برای پیگیری عدالت بین‌المللی، غیرقابل توجیه است. این ناکامی به تداوم چرخه سرکوب مرگبار کمک می‌کند؛ چرخه‌ای که در آن بازماندگان و خانواده‌های قربانیان از عدالت محروم می‌شوند و وقوع جنایت‌های بعدی تقریباً اجتناب‌ناپذیر می‌شود.

جهان نباید اجازه دهد که چرخه فزاینده جنایت‌های مشمول حقوق بین‌الملل علیه معترضان، در سایه تلاش‌های جاری برای دستیابی به یک توافق پایدار میان آمریکا و ایران به‌منظور پایان دادن به جنگ، به فراموشی سپرده شود یا کمرنگ جلوه داده شود. مقام‌های ایرانی تاکنون هیچ پیامدی بابت استفاده مکرر و غیرقانونی از نیروی مرگبار عمدی در مقیاس گسترده برای سرکوب و مجازات مخالفان متحمل نشده‌اند. ناتوانی جامعه بین‌المللی در پیگیری عدالت بین‌المللی برای این جنایت‌های سنگین، مقام‌های ایران را جسورتر کرده است تا با اتکا به نیروهای امنیتی «آماده شلیک»، معترضان و مخالفانی را که آنان را «دشمن» می‌خوانند، به کشتارهای گسترده بیشتری تهدید کنند.

با توجه به اینکه در ایران و در سایه بحران نظام‌مند مصونیت از مجازات، هیچ چشم‌انداز واقعی برای اجرای عدالت وجود ندارد، پیگیری مسیرهای عدالت کیفری بین‌المللی باید به‌عنوان یک اولویت فوری و غیرقابل مذاکره دنبال شود. سازمان عفو بین‌الملل بار دیگر از جامعه بین‌المللی و کشورهای عضو سازمان ملل می‌خواهد که بحران حقوق بشر و مصونیت از مجازات در ایران را در صدر دستور کار خود قرار دهند، از ایجاد یک سازوکار مستقل بین‌المللی برای تحقق عدالت در مورد ایران حمایت کنند و از شورای امنیت سازمان ملل بخواهند وضعیت ایران را به دیوان کیفری بین‌المللی ارجاع دهد.»

<https://www.amnesty.org/en/latest/news/2026/07/iran-lack-of-international-justice-six-months-after-january-protest-massacres-risks-further-atrocity-crimes/>

***اعتصاب معلمان گابن وارد مرحله‌ای تازه شد؛ مقاومت در برابر یک دهه انجماد دستمزدها**

اعتصاب معلمان گابن که از دسامبر 2025 آغاز شده، تا اوایل ژوئیه 2026 همچنان یکی از مهمترین اعتراضات کارگری قاره آفریقا به شمار می‌رود. هزاران معلم در مدارس دولتی این کشور با حمایت اتحادیه‌ها، از حضور در کلاس‌های درس خودداری کرده و دولت را به نادیده گرفتن مطالبات مزدی و شغلی متهم کرده‌اند.

هسته اصلی این اعتراضات، مخالفت با بیش از یک دهه توقف افزایش حقوق معلمان، اجرا نشدن احکام ارتقای شغلی، پرداخت نشدن مطالبات معوق و وخامت شرایط کار در مدارس است. اتحادیه‌های SENA (اتحادیه ملی آموزش) و SYNETECPRO (اتحادیه آموزش فنی و حرفه‌ای) اعلام کرده‌اند که دولت‌های متوالی وعده اصلاحات داده‌اند، اما بخش عمده این وعده‌ها هرگز عملی نشده است.

اعتصاب در شرایطی ادامه یافت که دولت جدید به ریاست بریس اولیگی نگوئما پس از انتخابات 2025 وعده بهبود وضعیت معیشتی کارکنان بخش عمومی را داده بود. با این حال، معلمان اعلام کردند که تاکنون اقدام عملی مؤثری برای حل مشکلات آنان صورت نگرفته و به همین دلیل اعتصاب ادامه خواهد یافت.

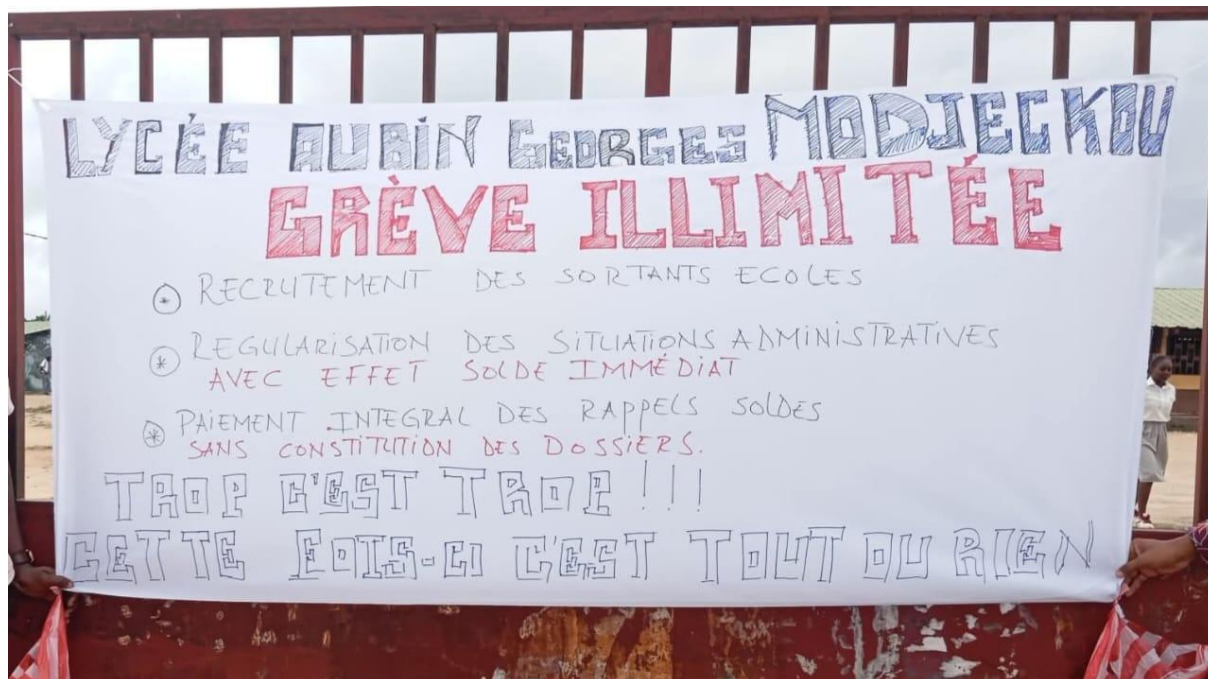
در هفته‌های نخست اعتصاب، بازداشت چند تن از فعالان و رهبران جنبش معلمان، از جمله مارسل لیپاما و سیمون ندونگ ادزو، تنش میان دولت و معترضان را تشدید کرد. تشکیل «SOS Education» آزادی این فعالان را یکی از پیش‌شرط‌های آغاز مذاکرات رسمی با دولت اعلام کرد و تأکید داشت بدون تضمین آزادی فعالان صنفی، بازگشت به کلاس‌های درس امکان‌پذیر نیست.

در اواخر ژانویه 2026، با معرفی یک میانجی از سوی ریاست جمهوری، اتحادیه‌ها آمادگی خود را برای مذاکره اعلام کردند، اما تصریح کردند که هرگونه توافق باید شامل اجرای واقعی ارتقای شغلی، پرداخت مطالبات معوق و پایان دادن به فشار بر فعالان صنفی باشد. در غیر این صورت، اعتصاب ادامه خواهد یافت.

ادامه این اعتصاب موجب تعطیلی یا اختلال جدی در فعالیت مدارس دولتی در بسیاری از شهرهای گابن شد و هزاران دانش‌آموز برای هفته‌ها از آموزش محروم ماندند. همزمان، اعتراضات مشابهی نیز در بخش‌های بهداشت، آموزش عالی و رسانه‌های دولتی شکل گرفت که نشان‌دهنده گسترش نارضایتی کارکنان بخش عمومی از وضعیت معیشتی و سیاست‌های دولت است.

اتحادیه بین‌المللی آموزش (Education International) نیز با اعلام حمایت از معلمان گابن، از دولت این کشور خواست حقوق سندیکایی، آزادی تشکل و حق اعتصاب را محترم شمرده و از طریق گفت‌وگو به مطالبات معلمان پاسخ دهد. این نهاد تأکید کرد که تضمین آموزش باکیفیت بدون بهبود وضعیت شغلی و معیشتی معلمان امکان‌پذیر نیست.

جمع‌بندی

اعتصاب معلمان گابن صرفاً یک مناقشه بر سر افزایش دستمزد نیست، بلکه نمادی از اعتراض کارکنان بخش عمومی به سال‌ها انجماد حقوق، بی‌ثباتی شغلی و اجرا نشدن تعهدات دولت است. تداوم این اعتصاب تا ژوئیه 2026 نشان می‌دهد که بدون پاسخ‌گویی عملی به مطالبات صنفی، بحران آموزش در این کشور همچنان ادامه خواهد داشت.

***کارگران خدمات شهری بیرمنگام؛ بیش از یک سال اعتصاب در برابر کاهش دستمزد و حذف مشاغل**

اعتصاب کارگران خدمات جمع‌آوری پسماند شهر بیرمنگام، دومین شهر بزرگ بریتانیا، تا 8 ژوئیه 2026 به یکی از طولانی‌ترین و پرمناقشه‌ترین اعتصاب‌های کارگری این کشور در سال‌های اخیر تبدیل شد. این اعتصاب که از ژانویه 2025 به‌صورت مقطعی آغاز و از 11 مارس 2025 به اعتصابی نامحدود تبدیل شد، در اعتراض به حذف برخی مشاغل، کاهش دستمزد و تغییر ساختار خدمات شهری شکل گرفت.

اعتصاب را اعضای اتحادیه Unite the Union سازمان‌دهی کردند. محور اصلی اختلاف، تصمیم شورای شهر بیرمنگام برای حذف سمت «مسئول بازیافت و جمع‌آوری پسماند (WRCO)» بود؛ سمتی که به گفته اتحادیه، حذف آن موجب کاهش درآمد سالانه حدود 150 تا 170 کارگر تا سقف 8 هزار پوند در سال می‌شود. شورای شهر اما مدعی بود تعداد کارگران متأثر بسیار کمتر است و برای آنان مشاغل جایگزین یا آموزش‌های جدید در نظر گرفته شده است.

با ادامه اعتصاب، هزاران تن زباله در خیابان‌های بیرمنگام انباشته شد و در مقاطعی شورای شهر «وضعیت اضطراری» اعلام کرد. تصاویر خیابان‌های مملو از زباله، افزایش جمعیت موش‌ها و

نگرانی‌های بهداشتی، این اعتصاب را به یکی از مهمترین موضوعات اجتماعی و سیاسی بریتانیا تبدیل کرد. دولت مرکزی نیز برای کمک به مدیریت بحران، گروه‌هایی از برنامه‌ریزان لجستیکی را در اختیار شورای شهر قرار داد، هرچند از اعزام نیروهای نظامی برای جمع‌آوری زباله خودداری کرد.

اتحادیه Unite the Union تأکید می‌کرد که مسئله تنها کاهش دستمزد نیست، بلکه دفاع از امنیت شغلی، حفظ مشاغل تخصصی و مقابله با سیاست‌های ریاضتی شورای شهر است. در مقابل، شورای شهر اعلام می‌کرد که حذف این سمت برای رعایت الزامات مربوط به برابری دستمزدها و سامان‌دهی وضعیت مالی شهرداری ضروری است؛ نهادی که پس از بحران مالی سال 2023 با فشار شدید برای کاهش هزینه‌ها روبرو شده است.

این اعتصاب با حمایت گسترده دیگر اتحادیه‌های کارگری بریتانیا همراه شد. اتحادیه‌های کارکنان راه‌آهن، آتش‌نشانان، معلمان و کارکنان خدمات عمومی بارها در تجمع‌های همبستگی موسوم به «مگاپیکت» شرکت کردند و خواستار عقب‌نشینی شورای شهر از سیاست کاهش دستمزدها شدند. این همبستگی، اعتصاب بیرمگام را به نمادی از مقاومت جنبش کارگری بریتانیا در برابر سیاست‌های ریاضتی تبدیل کرد.

در مقابل، روابط میان اتحادیه و شورای شهر به‌شدت تیره شد. در اوایل سال 2026 دادگاه عالی بریتانیا به دلیل نقض دستور قضایی درباره مسدود کردن مسیر کامیون‌های حمل زباله، اتحادیه Unite the Union را به پرداخت 265 هزار پوند جریمه محکوم کرد. اتحادیه این حکم را تلاشی برای محدود کردن حق اعتصاب دانست و اعلام کرد فشارهای قضایی، کارگران را از ادامه مبارزه باز نخواهد داشت.

در بهار 2026 مذاکراتی با میانجی‌گری نهاد Acas انجام شد و دو طرف به یک توافق اولیه دست یافتند، اما اختلاف بر سر نحوه اجرای آن ادامه پیدا کرد. شورای شهر مدعی بود توافق نهایی هنوز حاصل نشده، در حالی که اتحادیه اعلام می‌کرد چارچوب توافق از ماه مارس آماده بوده و مسئولان شهری از اجرای آن خودداری کرده‌اند. به همین دلیل، تا 8 ژوئیه 2026 مناقشه همچنان به‌طور کامل پایان نیافته و اختلافات درباره آینده شغلی و سطح دستمزد کارگران ادامه دارد.

جمع‌بندی

اعتصاب کارگران خدمات شهری بیرمنگام، فراتر از یک اختلاف محلی، به یکی از مهمترین رویارویی‌های جنبش کارگری و سیاست‌های ریاضتی در بریتانیا تبدیل شد. این اعتصاب نشان داد که کارگران در برابر حذف مشاغل، کاهش دستمزد و تغییرات ساختاری که امنیت شغلی آنان را تهدید می‌کند، حاضرند حتی ماه‌ها به مبارزه ادامه دهند. همزمان، حمایت گسترده اتحادیه‌های دیگر نیز اهمیت همبستگی کارگری را در دفاع از حقوق شغلی و معیشتی برجسته کرد.

akhbarkargari2468@gmail.com